

*หมายเหตุ
เหตุการณ์ สถานที่ และตัวละครในเรื่องนี้เป็นสิ่งที่สมมติขึ้นมา
(แต่อาจเป็นไปได้ในอนาคต)
ฉะนั้นโปรดใช้วิจารณญาณในการอ่านนะคะ

1

"ทำไมช่วงนี้ไม่เห็นไปเช่าหนังที่ร้านดีวีดีเลย"

แม่เอ่ยถามในขณะที่เราทั้งสาม พ่อ แม่ และลูก (อย่างฉัน) กำลังนั่งจ่อจออยู่หน้าจอทีวี ฉันหันขวับมองแม่ก่อนจะย่นจมูกตอบ

"พักบ้างก็ดีนะคะ"

"นั่นสิ ปิดเทอมมีเวลาลูกอยู่แต่ในห้อง ไม่ออกมาสนุกสนานกับพ่อแม่บ้าง พักสายตาก็ดีแล้วลูก" พ่อเสริมอย่างใจเย็น

จะไม่ให้ฉันคลั่งการดูหนังได้ไงล่ะ ในเมื่อหนังแต่ละเรื่องที่ฉันดูมัน น่าสนใจเอามากๆ ยิ่งสองเรื่องหลังนะ อย่านำให้พูด สมจริงสมจังเหลือเชื่อเลยล่ะ

แต่...พอนึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมา ฉันก็อดคิดมากไม่ได้ว่าแท้จริงแล้ว มันเกิดจากอะไร ไม่ใช่แค่ฉันคนเดียวหรอกที่ต้องเก็บมานั่งคิดหลังหนังจบ ใครบ้างล่ะที่เจออย่างฉันแล้วจะไม่วู้สึกผูกพันอะไรเลย

เอลดีส...ไรวิส

สองคนนี้เป็นใครกันแน่

หลังจากที่ฉันเจอกับนายพนักงานร้านเช่าดีวีดี ชายผู้ฝึกฝนปริศนา

คละคลุ้งนั้น ฉันก็ภาวนาขออย่าได้เจอเขาอีก แผ่นหนังหลุดโลกนั้นอีกเช่นกัน ฉันเก็บไว้ในลิ้นชัก ไม่เคยคิดจะหยิบมันขึ้นมาดูอีกเลย แต่ว่าความรู้สึกระหว่างฉันกับตัวละครต่างๆ ยังคงอยู่ โดยเฉพาะไรวิด ฉันชอบเขาก็จริงนะ แต่ฉันไม่ได้รักเขา ทว่าเขาแสนดีกับฉันเหลือเกิน จนฉันอดหลงใหลกับความปรารถนาดีนั้นไม่ได้

เอาล่ะ...ฉันจะไม่ปล่อยให้คำถามค้างคาใจอีกแล้ว ฉันจะดูหนังเรื่องนี้อีกครั้ง และแน่นอนว่ามันต้องเป็นครั้งสุดท้าย ชีวิตมาฆของฉันจะได้จบฉากก็คราวนี้นี่แหละ

"จะดูไปไหนล่ะ" แม่ถามทันทีเมื่อเห็นฉันตั้งก้นขึ้นจากโซฟา

"ไปดูหนังคะ"

สายตาพอกับแม่เคลื่อนไหวมามองฉันอย่างพร้อมเพรียง

"หมดเวลาพักของหนูแล้วคะ"

ฉันยิ้มกว้างตอบ

ฉันเดินขึ้นบันไดบ้านพลางฮัมเพลงในลำคอ ฉันจะเรียกหนังเรื่องนี้ว่าอะไรดีนะ มันยังไม่มีชื่อที่สมบูรณ์แบบเลย ชื่อมันต้องเรียกง่าย ถ้าจะให้คิดแบบบอกลังการเร็ดทรู หัวอย่างฉันก็ไม่สามารถพอ เอาเป็นว่าชื่อ Wonderful Movie นี่แหละง่ายดี

Wonderful Movie จำ เพทายมาแล้ว

ฉันเปิดคอมฯ หยิบแผ่นหนังเรื่องนี้ออกมาจากลิ้นชัก กล่องใส่ดีวีดีที่ปราศจากสันทุกสิ่งทุกอย่าง มีเพียงตัวแผ่นที่สะท้อนกับแสงเป็นประกายสีรุ้ง ช่างเป็นมนตราที่ดึงดูดล่อลวงผู้ที่พบเห็นยิ่งนัก

หนึ่งสองเรื่องที่ผ่านมาทำให้ฉันต้องเสียน้ำตาและแทบบ้า เพราะเหตุการณ์สุดแสนพิลึกเหล่านั้น แต่ครั้งนี้ฉันจะตั้งใจดูสถานการณ์ต่างๆ อย่างใจเย็น เพื่อเป็นการปิดฉากบทละครชีวิตฉัน และฉันก็พร้อมที่จะยอมรับความจริงทั้งหมดไม่ว่ามันจะเลวร้ายสักแค่ไหน

'คุณพร้อมหรือยังที่จะเป็นส่วนหนึ่งในโลกแห่งจินตนาการของผม'

ไม่ว่าจะเปิดเรื่องก็รอบฉันทก็ต้องเจอประโยคนี้ทุกครั้ง มันคงเป็นข้อความกระตุ้นให้คนดูอย่างฉันทเกิดมีใจฮึกเหิมตื่นเตนไปกับหนังละมั้ง แต่ขอโทษเถอะ ใ้อ่ตอนสำคัญที่ใจเต็นระล่ำระสายนะอยู่ที่ตอนเลือกเรื่องต่างหาก และยิ่งตอนหลุดเข้าไปอยู่ในหนังด้วยวิธีพิสดารที่มีอาจหยั่งรู้ได้เนี้แหละ ระทึกใจจนอกจะระเบิดอยู่แล้ว

'Future

ศตวรรษที่ 24

คุณ...ในอนาคต'

หัวข้อที่ฉันทรอคอย คำตอบมันอยู่ที่เนี้เอง เพียงแค่คลิกทุกอย่างก็จะประจักษ์แก่สายตา ว่าแต่ฉันทจะเลือกเรื่องไหนดีละ

ฉันทว่าเรื่องแรกน่าสนใจอยู่นะ เรื่องของอนาคตตัวเองฉันทยังไม่อยากรู้หรอก เพราะว่าวันพรุ่งเนี้มันก็เป็นอนาคตแล้ว สู้เอาเรื่องอนาคตหลุดโลกอย่างศตวรรษที่ยี่สิบสี่ไม่ดีกว่าหรือ เพราะถึงยังไงฉันทก็ไม่มีทางอยู่เป็นนายเผ่ามองการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอีกสามร้อยปีข้างหน้าได้หรอก

ฉันทคลิกที่ศตวรรษที่ยี่สิบสี่ด้วยความมั่นใจ และนั่งรอผลที่จะตามมาอย่างสงบเงียบ แต่...

ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้นเลย

พอคลิกปั๊บ มันก็เป็นแค่หน้าจอสีดำเท่านั้นเอง ทำไมไม่มีแสงภาพ หรือว่าเสียงดนตรีบรรเลงอะไรสักอย่างเลยละ แผลนเกิดสะดุดกะทันหันหรือไง

แต่ไม่ทันไรข้อความสีขาวก็ปรากฏขึ้น

'คุณมีเวลา 15 วินาที'

Je t' aime

อะไร สิบห้าวินาที?
ฉันเหลือบมองนาฬิกาที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ ตอนนี้ป้ายสองสิบนาที แล้ว
สิบห้าวินาทีมันคืออะไรละนี่

'บันได!!'

มันเกี่ยวอะไรกับบันไดด้วยละ แล้วเครื่องหมายอัศเจรีย์นั่นอีก
ต้องการสื่ออะไรกันแน่

ฉันตีความหมายไม่ออกจริงๆ ให้ตายสิ

'วืง!!!!'

ทันใดนั้นขาทั้งคู่ของฉันก็ขยับในทันที สาบานได้ว่าฉันไม่ได้สั่ง
ตัวเองให้วิ่งออกจากห้องแล้วตรงรี่ไปที่บันได จู่ๆ ฉันก็แดงลุกขึ้นมาโดย
ที่ไม่ทันตั้งตัวเหมือนกับว่ามีอะไรบางอย่างบังคับฉัน

และตอนนี้ขาของฉันก็ยังวิ่งต่อไปเรื่อยๆ พอสักทีเถอะ ฉันถึงบันได
แล้วนะ บอกให้หยุดใจเล่า ถ้าไม่หยุดตอนนี้หน้าฉันที่มกลิ้งตกบันไดแน่
แล้วแสงเลื่อมๆ ใสๆ ตรงบันไดนั่นคืออะไร

ช่างมันเหอะน่า เอาชีวิตและรูปโฉมบนหน้าฉันให้รอดก่อน แต่เท่า
ฉันกำลังเหยียบบันไดขั้นแรก โอ๊ะ!! ไม่นะ อย่าเหยียบบันไดพลาดชั้น
อย่างนี้สิ!!

หยุดเดี๋ยวนี้ละ! หน้าฉันกำลังจะทิ่มขึ้นบันไดแล้ววววว!!!

เสียวสยแน่ฉัน! รับไม่ได้!! ฉันอยากสยยย

10

2

ผลุป!!!

แอ็ก!!!

โ๊ะะ!!!

หลากหลายเสียงเหลือเกิน โอววว ปวดกระดูกจัง

ฉันค่อยๆ ยันแขนดันตัวขึ้นจากพื้น นี่ฉันตกมาจากความสูงเท่าไร
กันเนี่ย ไม่ค่อยรู้สึกเจ็บนัก แต่ปวดกระดูกข้างในเพราะมันบิดผิดท่ามากกว่า

ฉันสำรวจร่างกายตัวเองว่ายังครบสามสิบสองอยู่มั๊ย ก่อนจะเงยหน้า
มองอาณาบริเวณรอบๆ

นี่มันอะไรกัน

ที่นี่ไม่ใช่ป่า ไม่มีปอน้ำ ไม่มีภูตจิวหรืออะไรก็ตามแต่ที่บงบอกได้ว่า
มันเป็นโลกของตำนานปรัมปรา หรือแม้กระทั่งอากาศหนาว หิมะ ตึก
สไตลียุโรปโบราณอย่างลัตเวียก็ไม่ถูกจัดว่าอยู่ในคำจำกัดความนี้ด้วยซ้ำไป
เพราะที่นี่คือ...

โลกแห่งอนาคตชัดๆ

ฉันลุกขึ้นจากพื้นสีขาว มองแบบผิวเผินมันเหมือนพื้นปูนธรรมดา
แต่มันพิเศษกว่าตรงที่ฉันตกลงมาแล้วไม่ตาย ฉันอาจจะตกจากความสูง
แค่หนึ่งเมตร ตัวเลขจำนวนนี้น่าจะทำให้ร่างกายฉันเกิดแผลฟกช้ำถลอก
เลือดออกได้บ้าง แต่นี่ฉันปลอดภัย เว้นแต่ภายในที่ปวดเพราะลงพื้น
ผิดทำนิดหน่อย

ฉันกะพริบตาปริบๆ มองสิ่งก่อสร้างที่ตั้งตระหง่านตระการตาอยู่
เบื้องหน้า ไม่ใช่แค่เบื้องหน้าสิ รอบทิศเลยก็ว่าได้

ตึก อาคาร สถานที่ก่อสร้างต่างๆ มีลักษณะหลุดโลกสุดขีด ถ้าเป็น
อย่างโลกปัจจุบันของฉันก็คงเห็นตึกสไตลีสี่เหลี่ยมที่แข่งกันสูง แต่ศตวรรษ
ที่ยี่สิบสี่นี้สูงอย่างเดียวไม่พอ รูปร่างตึกก็แสนแปลกประหลาด สร้างตาม
ไอเดียบรรเจิดของวิศวกรสุดๆ

อย่างเช่นตึกตรงหน้าฉันเป็นรูปมือ มือที่กางออกเป็นห้านิ้วเขียนะ
แล้วข้างๆ ตึกนั้นก็ยังมีตึกรูปดอกไม้ ตึกรูปดาวห้าแฉกก็ยังมียะ โ๊ะะ!!
ตึกรูปทรงหุ่นยนต์เลิศอลังการมาก โอววว!! มีแต่ตึกกับอาคารรูปทรง
พิลึกพิสดารทั้งนั้นเลย

แล้วเขาสร้างกันยังไง น่าสงสัยพอๆ กับการสร้างพีระมิดในสมัย

อียิปต์โบราณ แต่นี่ศตวรรษที่ยี่สิบสี่แล้ว เป็นเรื่องปกติที่เทคโนโลยีของโลกจะต้องก้าวหน้า อยากให้คนในรุ่นฉันได้เห็นโลกในสมัยนี้จัง

ฉันเหงงหน้ามองท้องฟ้า...

สีของท้องฟ้ายังเหมือนเดิมอยู่ แม้แต่พระอาทิตย์ก็ยังส่องแสงสว่างเช่นเคย วันนี้อากาศดีทีเดียว มองไม่เห็นเมฆสักก้อน แต่เดี๋ยวก่อน...

ไอ้ก้อนกลมๆ สีชมพูที่ลอยอยู่บนฟ้ามันคืออะไรนะ

บอลลูกนเหวอ เฟงตามองอีกรอบก็ไม่ใช่ บอลลูกนมันต้องมีกระเข้าด้วยสิ แต่นี่เป็นแค่ก้อนกลมอย่างเดียว ขนาดใหญ่พอประมาณ และไม่ได้มีแต่สีชมพูอย่างเดียวเท่านั้น ยังมีสีเขียว สีแดง สีส้ม มีก้อนกลมๆ แบบนี้ลอยอยู่บนฟ้าหลายลูกเลยละ

น่าทึ่งมาก!!!

ฉันหยุดอาการเหวอไว้แค่นั้นแล้วกลับมามองยังภาคพื้นดินปกติ นอกจากจะมีก้อนกลมประหลาดเหล่านั้น ยังมีพื้นสีเขียวสะอาดตาที่ฉันกำลังยืนประทับรอยเท้าอยู่ หรือจะเป็นตึกรูปทรงต่างๆ ด้านหลังของฉันมีถนนสำหรับให้รถความเร็วสูงเวอร์แล่นอีกด้วย

ฉันไม่ได้ล้อเล่นนะ แต่รถยนต์ที่วิ่งไวมาก ตอนมันออกตัวกับตอนวิ่งอัตราความเร็วพอๆ กันเลย อะไรจะเร็วปานนั้น แต่น่าแปลก รถยนต์เหล่านั้นไม่มีควันและเสียงเหมือนกับรถของโลกเราเลย

สงสัยแก๊สสำหรับรถยนต์พัฒนาปรับปรุงให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมแล้วละมัง

ยังเหลืออีกหนึ่งสิ่งที่ฉันยังไม่ได้บอก นั่นคือมนุษย์นั่นเอง แต่ว่า... ไม่เชิงเป็นมนุษย์เสียทุกคนหรอก

ให้ตายสิ ฉันขอหลับตาทำใจกับคนที่เดินผ่านฉันเมื่อครู่ก่อนนะ... เธอไม่ใช่คนด้วยซ้ำไป คนที่ไหนจะหัวโตปานลูกบอล แถมสีผิวยังเป็นสีเขียวอีกต่างหาก ตาโตยิ่งกว่าคนใส่คอนแทกเลนส์เป็นสองเท่า ปากก็เป็นรูเท่ากับหลอดดูดน้ำ จมูกก็ราบเรียบไร้เนิน อย่าพูดถึงเส้นผมบนศีรษะ มีอยู่สามกระจุกแถมยังเป็นสีแดง ย๊า!! แดงเถื่อนเลยละ

อย่าบอกนะว่าฉันต้องใช้ชีวิตชุกอยู่กับสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ละ ฉันต้อง

เป็นแกะดำของผู้คนในโลกนี้แน่เลย

แต่ใครว่าล่ะ ฉันเจอมนุษย์เผ่าพันธุ์เดียวกับฉันแล้ว ในโลกที่ไม่มี
คนรู้จักแบบนี้ ขอแค่ใครสักคนที่เป็นมนุษย์เหมือนฉันก็พอ

ฉันขอใช้สายตากวาดมองสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่เดินในบริเวณนี้ก่อนนะ
และก็ขอเวลาคิดพิจารณาด้วย ฉันว่า...

ที่นี่ต้องมีทั้งมนุษย์เผ่าพันธุ์เดียวกับเรากับพวกมนุษย์ต่างดาวที่
มาจากดาวเคราะห์หรือกาแล็กซีอื่นแน่เลย

แต่ทุกคนก็ไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ต่างคนต่างเดินไปยังจุดหมายของ
ตัวเอง มีบ้างที่หยุดแวะพูดคุยกัน มนุษย์อย่างฉันก็คุยกับพวกต่างดาว
ตัวเขียว แต่สไตล์การแต่งตัวของมนุษย์ยุคนี้ไม่ต่างจากยุคเราเท่าใดนัก
แต่บางคนใส่ชุดแนบเนื้อเหมือนชุดรัดรูปเวลาเดินแอบบิกก็มี ฉันเดาว่า
ต้องเป็นเสื้อผ้าหนาแน่เลย

ศตวรรษที่ยี่สิบสี่เป็นจุดศูนย์รวมของจักรวาลจริงๆ

ไม่ได้การละ ฉันต้องเดินเข้าไปถามใครสักคน ฉันไม่ยอมเป็น
คนหลงยุคมาเดินเตร็ดเตร่อ้าปากตะลึงในความมหัศจรรย์ของวิวัฒนาการ
ในศตวรรษนี้หรอก

นั่นไง ชายชุดสูทสีเทาใส่หมวกทรงสูงคนนั้น เดินเข้าไปสะกิดหลัง
เขาดีกว่า

"ขอโทษนะคะ"

ฉันตะตะหลังเขาพร้อมกับส่งเสียง แต่เมื่อเขาหันหน้ามา โอว ลัลล้า
ไม่ใช่มนุษย์

โอ้ เห็นแต่งตัวเหมือนคนปกติ ที่ไหนได้ เป็นมนุษย์ต่างดาวก็ไม่บอก
แต่ชายต่างดาวผู้นี้ไม่ค่อยน่ากลัวนัก เขาสูงประมาณฉัน ตาสีดำ
วาวสุกใสไม่ใหญ่เท่าไข่ห่าน ปากเป็นรูปตัวโอตลอดเวลา แต่จมูกไม่มี
สงสัยจึงว่าเอาอวัยวะส่วนไหนหายไป แต่ร่างกายเขาไล่ตั้งแต่คอลงมาช่าง
เหมือนมนุษย์อย่างเราๆ ไม่มีผิด รวมไปถึงผิวสีแทนของเขาด้วยเช่นกัน

"TATw"

หือ เหวอทันที ภาษาดาวเคราะห์ต่างดวงเป็นฉะฉานนี่เอง

